

УТВРЂУЈЕ СЕ да су на главни претрес приступили:

- **заменик тужиоца за ратне злочине Миољуб Виторовић,**
- **пуномоћници оштећених Наташа Кандић и Милена Васић,**
- **сви оптужени,**
- **браниоци оптужених, адвокати Здравко Крстић, Игор Олујић, Војислав Вукотић, Миладин Живановић, Јасмина Живић, Бранко Димић који ће на овом претресу мењати и адвоката Бранка Лукића, Гордана Живановић, Слободан Живковић и Бранислава Фурјановић, те**
- **је приступила сведок Катица Палијан.**

Суд доноси

РЕШЕЊЕ

Да се главни претрес ОДРЖИ.

Претрес је ЈАВАН.

Главни претрес СЕ НАСТАВЉА у 14 часова и 42 минута.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Можете да идете по сведока.

НАСТАВАК ДОКАЗНОГ ПОСТУПКА

САСЛУШАЊЕ СВЕДОКА

СВЕДОК КАТИЦА ПАЛИЈАН

Сведок КАТИЦА ПАЛИЈАН: Добар дан.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добар дан, госпођо Палијан, можете да седнете.

Сведок КАТИЦА ПАЛИЈАН: Хвала.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ваши лични подаци су, од оца Ивана, шта сте били по занимању пре него што сте пензионисани?

Сведок КАТИЦА ПАЛИЈАН: Радница «Борова».

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Са боравиштем, односно са пребивалиштем у Вуковару, улица?

Сведок КАТИЦА ПАЛИЈАН: У Ловасу.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Где имате сада боравиште?

Сведок КАТИЦА ПАЛИЈАН: Сада имам у Вуковару.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Адреса?

Сведок КАТИЦА ПАЛИЈАН: Јосипа Козарца бр.28.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јосипа Козарца број 28, рођена у Ловасу 1957. године. Ја ћу Вам прочитати све оптужене, па ћете ми Ви рећи, да ли сте са неким у сродству или евентуално у некој завади – Љубан Деветак, Милан Девчић, Милан Радојчић, Жељко Крњајић, Миодраг Димитријевић, Дарко Перић, Радован Влајковић, Радисав Јосиповић, Јован Димитријевић, Саша Стојановић, Драган Бачић, Зоран Косијер, Петроније Стевановић и Александар Николајидис.

Сведок КАТИЦА ПАЛИЈАН: Не, нисам са никим.

Са оптуженима несродна, није у завади.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Бићете саслушани као сведок. Као сведок сте дужни истину да говорите. Давање лажног исказа је кривично дело. Нисте дужни да одговарате на питања, уколико би себе или неког свог блиског сродника изложили тешкој срамоти, знатној материјалној штети или кривичном гоњењу. Пре него што кренете да дајете исказ, положићете заклетву, прочитавши тај текст испред Вас. Изволите.

Сведок КАТИЦА ПАЛИЈАН: Заклињем се да ћу о свему што пред судом питана, говорити само истину и да ништа од онога што ми је познато, нећу прећутати.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, хвала, можете да седнете.

Упозорена, опоменута, а након полагања заклетве, изјављује:

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ви сте већ давали исказе у Шибенику пред Окружним судом 18. фебруара 1993. године, у Вуковару 16.09.2003. године и пред истражним судијом 21.09.2007. године.

Сведок КАТИЦА ПАЛИЈАН: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Пред овим судом се води поступак због кривичног дела ратни злочин против цивилног становништва против ових четрнаест лица. Предмет ове оптужнице је догађај у месту Ловас у октобру и новембру месецу 1991. године, страдаље 69 цивила и предмет оптужења је напад на Ловас, догађања у самом месту и минско поље, па ћете Ви суду да испричате све што је Вама познато у вези ових дешавања, ко је Вама ту страдао, да ли сте били у време напада, све што Вам је познато из тог периода. Сами ми реците, да ли остајете при овим исказима које сте раније дали?

Сведок КАТИЦА ПАЛИЈАН: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Испричаћете суду све што Ви знате у вези овога, почев од оног дана када је био напад и где сте Ви тада били све. Изволите.

Сведок КАТИЦА ПАЛИЈАН: Значи од првог дана од напада?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да.

Сведок КАТИЦА ПАЛИЈАН: Од првог дана напада када је било, били смо код куће сви, то је било грозно. Никуда нисмо смели одлазити, били смо у кући у подруму. Други дан смо се некако довукли до мужевог брата, код којих смо горе били скупа и тамо су нам дошли наредити да морамо ставити беле крпе око руку, без тих крпа нисмо смели кретати се по селу никуда, и на капије и око руке. И тада смо онда видели исто јако пуно, овај, животиња које су гореле, улицама ишле и палиле се куће и након пар дана је била, ишли су у претрес кућа. И ту је њих једанаест било дошло у претрес кућа, ниједнога нисам познала од њих једанаест, да би на једноме била висила торбица на којој је писало «Жељко Крњајић». И доле када су дошли, онда су целу кућу прерондали, све су изврнули и ту је био један Петроније, тако су га били звали, ја њега исто не познам. Он је био тако провоцирао, да је извадио из своје јакне један кулен и то је резао и пред децом и рекао да тако треба, каже, свима Хрватима резати главе. А други је био «Аждаја», тако су га исто звали, по имену никога не знам. Он је наређивао деци да иду му донети воде, а деца су ми била мала, с тим да сам ја пошла да идем донети воде. Он је мене истерао из дворишта и рекао да то требају деца направити. Међутим, после су ми деца рекла да су их они испитивали где тата им сакрива оружје. Они су рекли да тата њима никада то није имао и ту су целу кућу били преврнули, с тим да нису нашли ништа и четвртак је био, муж је био у радној обавези, коју је морао ићи обављати, и четвртак је то био, када је дошао кући, рекао је да мора ићи на састанак. И он је сигурно мислио да ће се он вратити кући, али с тиме да се он никада више кући није вратио. То је био четвртак поподне, око 4 сата и у петак га није било кући и суботу исто. Тек сам сазнала у недељу од његовог брата да су они били на минском пољу, да су тамо поубијани, да су

поубијани људи, а мама ми је моја дошла и рекла да је она мислила да они иду брати винограде, али то није било то, него су они њих тамо поубијали, то је била субота, 18.-ти. И да бих ја у понедељак ујутру, то је онда већ био полицијски сат, од 10 до 12 сати, ишла сам у село да би некога питала да ли ми може нешто рећи где ми је муж и наишла сам на Ђуру Продановића и он ми је рекао, каже, «боље иди кући, јер не знаш шта те чека». Па ја питам, рекох, «да нема неко други да би ми могао то рећи». Па, каже, «ако хоћеш, иди код Љубана Деветака». Па, рекох, «где да нађем њега». Онда ме је упутио да идем у задругу. То је задруга у центру која је од нашега села задруга. Ја сам отишла горе и сретнем Љубана на ходнику и питам га, а он каже, «боље би ти било да идеш кући, да не би прошла као и он и све вас треба»; каже, «поубијати, претежно где су мушка деца». Ја сам се отуда покупила и отишла кући, отишла сам код деце. Да би ми његов брат дошао то и рекао, он је, уствари и рекао ми да је убијен, зато што су и они били тамо и брат му и братов син. Братов син му је био рањен, а овоме није било ништа, он није био рањен. Само мало. И то кретање по улици, то нисмо смели се кретати без тих белих трака, ни без пропусница коју сам ишла пропусницу извадити код Брајковића Стеве, тамо је била војна милиција и тамо су нам дали ове те пропуснице са којима смо се могли кретати. Од овог сина су ми најстаријег, он је био шеснаест и по година, он је морао ићи радити, био је присиљен да иде радити. По мене је дошао исто Зоран, Зораја Слободан и исто ми је наређивао да морам ићи радити, али сам била јако болесна и нисам могла ићи и он каже, «мене не занима твоја болест, него ујутру да си била у 7 сати пред здаругом, идеш радити. Ако не дођеш», каже, «ова ће ти пушка имати посла». И затим сам отишла друго јутро код доктора Качара који је био православац и он је наредио да ја на посао не смем ићи. А деца су ми ишла у школу двојица, овога најмањег је знао Жељко Крњајић, он је био 11 година, он није знао ко је Жељко Крњајић, нормално када је он био мали и он је то мени долазио кући и говорио, није сваки дан, али пролазило је дана, и једног јутра сам ја рекла да ћу ја ићи са њиме у школу и да он, ако га види горе у центру, да ми само главом покаже ако га види и он је мени показао главом. Ја сам зато знала да је то Жељко Крњајић, јер ја сам га познала. Тих дана то никада, оно, нисмо слободно се кретали, то смо имали само да се крећемо од 10 до пола, до 12 сати, који је као био тај полицијски час, није се смело толико кретати по селу. Не могу се сада свега ни сетити.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Како сте изашли из села?

Сведок КАТИЦА ПАЛИЈАН: Па, ја сам изашла са децом када су они нас протерали из села, када су нас покупили, нас 89 су нас покупили и онда су нас били истерали ван, и децу из школе. Овај најстарији је радио

и њега је Жељко Крњајић и Ракић, они су довели њега пред аутобус пред којим га је, малога су јако истукли, обадвојица и ту сам, овај, Жељко ме је натерао да у неку тинту замочим прст и то ми је рекао, каже, «то ти је знак да сама напушташ село и своју кућу да напушташ».

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Када се то десило, када сте Ви изашли из Ловаса?

Сведок КАТИЦА ПАЛИЈАН: Ја сам изашла 06.04.1992. године и за то цело време сам ја била у селу, зато што је то Љубан мени био рекао да ако будем било куда кренула да ће убити и децу и мене, пошто су мушка деца, тако да нисам смела никуда ићи.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, ово што сте причали, Ваш муж се зове Иван Палијан, да ли је тако?

Сведок КАТИЦА ПАЛИЈАН: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И страдао је на минском пољу?

Сведок КАТИЦА ПАЛИЈАН: На том минском пољу, да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А истом приликом су били његов брат рођени Петар Палијан и син од брата, односно братић Влатко Палијан?

Сведок КАТИЦА ПАЛИЈАН: Влатко, да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ова Ваша изјава коју сте дали 18.02.1993. године тада сте били у суду у Шибенику и били сте избегли, налазили сте се у хотелу «Марина Лучић» у Примоштену?

Сведок КАТИЦА ПАЛИЈАН: Да, да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ви сте тада причали да је негде око подне, значи тог првог дана, кажете, «негде око подне до куће мог дјевера доспео је Крњајић Жељко, те рекао да морамо извесити бијелу крпу»?

Сведок КАТИЦА ПАЛИЈАН: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је то било тог истог дана када је био тај напад?

Сведок КАТИЦА ПАЛИЈАН: Исти дан тај, да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Зато што сам Вас ја малопре разумела да је то било нешто сутрадан или тако нешто? Реците ми, код истражног судије Ви нисте могли да се сетите Жељка Крњајића у вези ове ситуације, значи, први дан када је напад.

Сведок КАТИЦА ПАЛИЈАН: Нисам, нисам се могла сетити, да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Помињали сте овде у овој Вашој изјави да ова ситуација када Ваш супруг, значи, каже да има неку радну обавезу у задрузи, да им је речено, да је то било оног 17.10.1991. године.

Сведок КАТИЦА ПАЛИЈАН: Не, 16.10.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ево овде сте Ви рекли «дана 17. листопада 1991. године, послеподне дошао је кући те ми је рекао да у 16,30 сати мора ићи на један састанак у четничку команду и ја сам одговорила да у 17

сати почиње полицијски сат и да не иде, да је најбоље да» и тако даље. Па Вам сада ја предочавам да је то 17.-ог сте рекли, да је тада отишао?

Сведок КАТИЦА ПАЛИЈАН: Па, знате шта, то је сада већ прошло времена, ја нисам то сада писала и оно себи склапала точно када је било.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јер ово је било ближе догађају што сте тада причали, то је прошло годину и по дана од самог догађаја ,1993. година, па претпостављам да сте неке датуме и заборавили. Рекли сте тада да је, на овом истом записнику, да је главни коловођа у Ловасу био Љубан Деветак.

Сведок КАТИЦА ПАЛИЈАН: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли можете то мало да ми објасните, главни коловођа у Ловасу био Љубан Деветак?

Сведок КАТИЦА ПАЛИЈАН: Па, по томе сам ја схватила да је он био главни и то су ми рекли, Љубан је Деветак, каже главни и тај исти Ђуро Продановић, он ме је упутио к њему да идем. И он је рекао, «он је тамо главни и тамо се њему обрати».

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте то закључили на основу те ситуације када се после погибије Вашег мужа Ви распитујете и обраћате?

Сведок КАТИЦА ПАЛИЈАН: Када сам ишла, када сам се ишла распитивати, тако је, да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Помињали сте, такође на том истом записнику, рекли сте, «дана 06. травња 1992. године у моју кућу упали су четници Жељко Крњајић и Жељко Ракић, те ми рекли да се за врло кратко време морам скупити, те наћи на цести са децом».

Сведок КАТИЦА ПАЛИЈАН: Јесте и ја сам њему рекла да мени деца нису код куће, двојица су била у школи, а овај најстарији је био радио у задрузи и он је рекао да они иду по њега у задругу и они ће њега довести, а ова двојица, једино да идем по њих у школу, да се скупимо и да идемо, да морамо ићи из села.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Реците ми, тог дана, значи када је био напад, Ви сте били прво, из овог исказа произилази, у Вашој кући, па сте отишли код девера?

Сведок КАТИЦА ПАЛИЈАН: Тако је, ми смо били најпре код нас у кући и онда смо затим отишли код њих, зато што је то било мало одвојено, па оно као да будемо сви на окупу.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: У којој сте улици Ви становали и у којој је девер улици становао у Ловасу?

Сведок КАТИЦА ПАЛИЈАН: То је исто улица Вуковарска, само што то дели, како да кажем, као раскрижје. Ми смо доле били ниже, а он је горе вишље улица.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Значи Петар Палијан је становао исто у Вуковарској улици?

Сведок КАТИЦА ПАЛИЈАН: У истој улици, да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ту сте се затекли када долазе ови наоружани људи?

Сведок КАТИЦА ПАЛИЈАН: Да. Не, код куће су они мени дошли, они су мени дошли кући у претрес, њих једанаест.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Опишите ми, разјасните ми ту ситуацију, када то долази Жељко Крњајић, а када долази тих једанаест?

Сведок КАТИЦА ПАЛИЈАН: Тих једанаест је дошло након пар дана, овај, када су они упали у село.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А то када долази Жељко Крњајић, да ли је он био сам или је био?

Сведок КАТИЦА ПАЛИЈАН: Жељко је био сам, он је сам дошао и рекао да стављамо те крпе на руку и да постављамо на капије ове беле крпе, ознаке.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је био у некој униформи, наоружан, како је изгледао?

Сведок КАТИЦА ПАЛИЈАН: Он је био у униформи.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Каква, полицијска, војна униформа?

Сведок КАТИЦА ПАЛИЈАН: Војна, војна овај униформа.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Реците ми, где сте видели тај натпис кажете, писало «Жељко Крњајић» на нечему?

Сведок КАТИЦА ПАЛИЈАН: На торбици је био један човек био јак, имао је браду, бркове, шубару на глави и њему је око врата висила кожна торбица на којој је писало «Жељко Крњајић»:

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А реците ми, да ли сте Ви, пошто сте рођени у Ловасу, да ли сте Ви од раније познавали Жељка Крњајића?

Сведок КАТИЦА ПАЛИЈАН: Јесам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте га препознали на основу?

Сведок КАТИЦА ПАЛИЈАН: Али, Жељко није са њима био, Жељко са њима није био, него је само на томе човеку висила торбица на којој је то писало.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли ми то причате о оном дану када долазе њих једанаест?

Сведок КАТИЦА ПАЛИЈАН: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Чекајте, ја сам сада на овом првом дану, када је напад. Значи, Ви сте познавали Жељка Крњајића и препознали га?

Сведок КАТИЦА ПАЛИЈАН: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Када сте давали изјаву 16.09.2003. године пред судом овим у Вуковару, пред Окружним судом у Вуковару, рекли сте тада, «од Влатка Палијана и Јосипа Антоловића дознала сам да је оптужени Љубан Деветак био главни на састанку на којем је био позван и мој супруг, после чега су одведени на минско поље»?

Сведок КАТИЦА ПАЛИЈАН: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Хоћете то да нам објасните, шта су Вам они то рекли, како главни био, да ли су Вам испричали?

Сведок КАТИЦА ПАЛИЈАН: На томе минском пољу, Влатко и Јосип Антоловић, они су били са стране, а супруг је био у средини и тада је он био убијен, а Влатко је био рањен, а Антоловићу није било ништа и онда је мени Антоловић рекао каже, «када је почео кркљати, каже, нисам му смео помоћи, зато што смо сви чекали да нећемо бити погођени метком».

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А ја сам Вас ово питала, Влатко и Јосип Антоловић су Вам рекли, према овом исказу произилази, да је оптужени Љубан Деветак био главни на састанку на којем су били позвани, па после одведени?

Сведок КАТИЦА ПАЛИЈАН: Да, тако су ми рекли.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Како су Вам то испричали, како је он био главни на том састанку на којем су били?

Сведок КАТИЦА ПАЛИЈАН: Па, нису они мени толико у детаље испричали, само су рекли да је тамо Љубан Деветак био главни.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Помињали сте да је Ваш супруг ишао да ради у неке радове?

Сведок КАТИЦА ПАЛИЈАН: Да, он је имао радну обавезу код пекара, који, код кога се крух пекао и тамо је морао припремати, заложити ватру и да се крух пече. То је била његова тамо радна обавеза, како су они то називали, радна обавеза.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је он то добровољно ишао или је био принуђен да иде или?

Сведок КАТИЦА ПАЛИЈАН: Не, они када су ишли горе на распоред, када су позвали све Хрвате који су остали у селу да дођу, онда су они сви некакве радне обавезе добили да иду радити.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А реците ми, Ваш син?

Сведок КАТИЦА ПАЛИЈАН: Па, мој син, он је ишао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То Вам је овај најстарији син?

Сведок КАТИЦА ПАЛИЈАН: Најстарији, да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Колико је он тада имао година?

Сведок КАТИЦА ПАЛИЈАН: Шеснаест и по.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је имао он неку радну обавезу?

Сведок КАТИЦА ПАЛИЈАН: Он је имао радну обавезу да иде носити у шуму људима који су резали дрва, да иде тамо носити њима храну.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: До када је он то радио, колико дуго?

Сведок КАТИЦА ПАЛИЈАН: Све до изласка, док нису, док нас нису истерали из села.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је добијао неку накнаду за тај рад?

Сведок КАТИЦА ПАЛИЈАН: Он је као добијао накнаду, добијали су као неке бонове, нешто мало и нешто мало новаца.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А реците ми, ко је то тамо њима био, да кажем, наређивао да раде?

Сведок КАТИЦА ПАЛИЈАН: За њега ми је, син ми је сам рекао да је њему то Миленко Рудић наредио да он иде возити тај трактор и да он иде возити ту храну, али он никада на трактор није био сео до тада.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Помињали сте те неке беле крпе да сте на куће искачили, а да сте на надлактицама.

Сведок КАТИЦА ПАЛИЈАН: Око руке смо морали имати исто завезане бијеле ове траке.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Шта је Вама речено, због чега те траке на руке, крпе на куће, због чега?

Сведок КАТИЦА ПАЛИЈАН: Наводно то да се препознају овај Хрвати који иду улицом и које су хрватске куће.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Када сте код истражног судије давали исказ, рекли сте поводом тога да се зна да је, да сте се предали?

Сведок КАТИЦА ПАЛИЈАН: Да смо се предали? Да, наводно тако је то испало.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А реците ми, да ли су само Хрвати носили те беле траке?

Сведок КАТИЦА ПАЛИЈАН: Само су Хрвати имали тако беле траке на рукама и на капијама.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте Ви виђали Ваше мештане Србе, комшије Ваше?

Сведок КАТИЦА ПАЛИЈАН: Јесам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Тих дана?

Сведок КАТИЦА ПАЛИЈАН: Јесам, али они нико то нису имали.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Споменули сте овде на овом исказу пред судом у Вуковару «да су се највише скупљали у кући Боре Кесер»?

Сведок КАТИЦА ПАЛИЈАН: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ко то?

Сведок КАТИЦА ПАЛИЈАН: Па, то су сви ти наши православци, ови, они су се тамо састајали и тамо им је био главни штаб, у тој кући и код Стеве Брајковића.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Одакле Вама то сазнање, да су се у тим кућама скупљали?

Сведок КАТИЦА ПАЛИЈАН: Код Стеве Брајковића ту смо одлазили сви који смо ишли по те потврде, те пропуснице, тамо су они то издавали.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А ово у кући Боре Кесер?

Сведок КАТИЦА ПАЛИЈАН: А код Боре Кесера, ту су рекли да је то главни штаб код њега, а сада, шта је ту све било доле, ја не знам, ту нисам улазила и то не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Помињали сте у овом исказу овде у Вуковару, да су неки Хрвати носили униформе, па сте набројали, «у униформама у селу од Хрвата су били Владо Сомборац, његов син, чије име не знам, Милан Рендулић, Јосип Лукетић, његов син Нино».

Сведок КАТИЦА ПАЛИЈАН: Да, јесу.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли имате сазнање, како је то дошло до тога да једни Хрвати носе униформе?

Сведок КАТИЦА ПАЛИЈАН: Не знам, не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Овде сте рекли, «с обзиром да су имали униформе, нису носили траке», ови Хрвати?

Сведок КАТИЦА ПАЛИЈАН: Нису.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А реците ми, да ли сте, помињали сте пред истражним судијом да сте Ви још неки сусрет имали са Љубаном Деветаком у овом периоду док нисте напустили Ловас?

Сведок КАТИЦА ПАЛИЈАН: Јесам. Код маме моје, моја мама је, имали су три коња и његов брат је Драган дошао рећи мами мојој да дође горе у задругу, да ће добити нешто новаца за те коње. Она је рекла Драгану, то је брат од Љубана, каже, «ја ти ићи горе нећу, ако ће ићи Катица, нека иде, а ја нећу» И ја сам тада отишла била по те, по тај новац код њега и онда је он узео све, наводно што се мами брао кукуруз, узели су, овај, наплатили су то и нешто је мало добила ових новаца. И тако да она није уопште више ишла, она никако није ишла горе, само сам ја тада била отишла.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А реците ми, тај Ваш први сусрет са Љубаном Деветаком, тада када сте ишли везано за свог супруга, да се распитате, да ли Вам је он нешто рекао, где је супруг, шта се то десило?

Сведок КАТИЦА ПАЛИЈАН: Није ништа, не, он је само рекао: «боље ти је да идеш кући, да не би прошао као и он и», каже, «све вас треба поубијати где су мушка деца».

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А реците ми, да ли се сећате, да ли је Љубан Деветак тада био у цивилу, у некој униформи, да ли имате то у сећању сада?

Сведок КАТИЦА ПАЛИЈАН: Ја сада не могу стварно Вам рећи у чему је био.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А где се тај сусрет одиграо, да ли сте Ви ишли у неки објект или сте?

Сведок КАТИЦА ПАЛИЈАН: То је било у центру у задрузи, ту где је, овај, наша задруга, то је у центру села.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Помињали сте овде у Вашем исказу пред истражним судијом овог суда, да су Вам неке свиње однели из куће?

Сведок КАТИЦА ПАЛИЈАН: Јесу.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Када се то десило?

Сведок КАТИЦА ПАЛИЈАН: То се десило у једанаестом месецу, дошли су, то исто не знам који су људи подолазили и све су однели из.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Помињали сте тада да је неки Жељко Сомборац?

Сведок КАТИЦА ПАЛИЈАН: Био је, једини је Жељко Сомборац био којег сам препознала, ове друге нисам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је Жељко Сомборац Хрват?

Сведок КАТИЦА ПАЛИЈАН: Јесте.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па, шта Вам је он рекао, због чега узима те свиње или шта?

Сведок КАТИЦА ПАЛИЈАН: Он је рекао да је он добио само наређење да он мора ићи по то.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Од кога је добио то наређење?

Сведок КАТИЦА ПАЛИЈАН: Не знам, то ми није рекао од кога, а тако је Жељко исто Сомборац када су дошли по мамине коње, он је исто тада био и још су били њих једно тројица, четворица, не знам точно, углавном су исто је Жељко био у присуству.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Реците ми, овде сте помињали код истражног судије на страни 10 овог записника, Милана Радојчића?

Сведок КАТИЦА ПАЛИЈАН: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да сте са њим имали неки сусрет. Да ли можете да ми кажете, шта се то десило?

Сведок КАТИЦА ПАЛИЈАН: Не, нешто не знам, не могу се сетити.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ево овде сте истражном судији рекли, он Вас је питао, односно заменик тужиоца Вас је питао за Милана Радојчића, а Ви сте рекли: «Милан Радојчић, он је једино то када су нас били истјерали, онда је рекао, каже, боље да сте сада изашли, када смо вас све, нас је изашло 89, па је рекао, каже, будите сретни што сте сада изашли, јер за вас је већ била ископана рупа, каже, где би били поубијани на гробљу»?

Сведок КАТИЦА ПАЛИЈАН: Јесте, то када су нас довели у Босну на један мост и онда ми је он то рекао, да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Где, у?

Сведок КАТИЦА ПАЛИЈАН: У Босански Брод, Шамац, ја не знам које је то место точно било, углавном смо ишли преко тога моста и онда је он мени то тако рекао, каже, «боље вам је и тако, него да сте били поубијани, јер је била ископана већ рупа, да се поубијате, да сте убијени»:

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А сада ми објасните, кажете, то се десило у Босанском Броду, Шамцу, да ли је он ишао са вама, шта?

Сведок КАТИЦА ПАЛИЈАН: Он је ишао са нама са аутобусом до тамо.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Био у том аутобусу где и Ви или?

Сведок КАТИЦА ПАЛИЈАН: Он је био у аутобусу, а сада куда су они отишли, они са нама нису ишли, они су само дошли до тога моста и онда смо ми сами ишли, нас 89 је излазило тада вани. И они су нас пустили преко тога моста и даље ја њега никада нисам више видела.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте Ви знали од раније Милана Радојчића као мештанина Ловаса?

Сведок КАТИЦА ПАЛИЈАН: Јесам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Немам више питања. Имају ли чланови већа? Тужилац, изволите.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Дobar дан. Ја само једно нисам разумео, када Вам је овај доктор дао оправдање да не радите, да ли то значи да Ви нисте ниједном ишли?

Сведок КАТИЦА ПАЛИЈАН: Ја нисам ишла ниједан дан радити.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: А ови који су ишли, да ли су то били искључиво људи хрватске националности или?

Сведок КАТИЦА ПАЛИЈАН: То су сви били по националности Хрвати.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Сви Хрвати?

Сведок КАТИЦА ПАЛИЈАН: Да.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Да ли знате, где су они ишли да раде?

Сведок КАТИЦА ПАЛИЈАН: Па, то је било претежно, кукуруз су ишли брати и репа је тада била, е то су ишли радити.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Добро, немам више питања, хвала.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Изволите.

НАТАША КАНДИЋ: Када сте ишли тада, и први и други пут у задругу, да ли сте видели, кога сте видели ту у задрузи?

Сведок КАТИЦА ПАЛИЈАН: Па, ја сам ту видела Слободана овога Зорају који је мени наредио да морам доћи ујутру у 7 сати радити. Једино се он ту појавио и тако ми је у пролазу рекао, каже, «сада си се извукла».

НАТАША КАНДИЋ: А да ли је било још неких људи, да ли је био?

Сведок КАТИЦА ПАЛИЈАН: Јесте, био је Јосип Туркаљ, којем сам ја требала тај папир од доктора дати, што ме је доктор ослободио од посла.

НАТАША КАНДИЋ: Да ли је било неких затворених људи?

Сведок КАТИЦА ПАЛИЈАН: Не, ту нисам видела, него то је било само на улици, на улици.

НАТАША КАНДИЋ: На улици сте срели?

Сведок КАТИЦА ПАЛИЈАН: Да.

НАТАША КАНДИЋ: А да ли сте Ви излазили по хлеб или?

Сведок КАТИЦА ПАЛИЈАН: Јесам, јесам и то када смо, када сам ишла у село и кога смо, кога смо тако знали, препознали од својих, нисмо смели стати па попричати, него само смо се знали очима проћи једно поред другог.

НАТАША КАНДИЋ: Да ли сте Ви знали како је неко убијен, овај, како је на пример, Катица Павличић, да ли сте чули нешто о томе?

Сведок КАТИЦА ПАЛИЈАН: Ко?

НАТАША КАНДИЋ: Катица Павличић, па.

Сведок КАТИЦА ПАЛИЈАН: Ја сам чула да је она била одмах први дан када се то догодило, напад на село, да је она одмах тај дан била убијена.

НАТАША КАНДИЋ: Да ли сте чули како је убијена?

Сведок КАТИЦА ПАЛИЈАН: Не.

НАТАША КАНДИЋ: А за судбину осталих, да ли сте знали колико је тог дана за време напада, колико је убијених, ко је све убио?

Сведок КАТИЦА ПАЛИЈАН: Па, ја јесам чула, али не могу ја казати, не бих се могла сетити свих имена. За Острун Ивана, то знам да је убијен, исто у једном кафићу, Сабљак, ја мислим, чини ми се да је Антун, он је убијен иза млина, он је био као да је први убијен човек када је био напад на село.

НАТАША КАНДИЋ: Да ли сте помињали до сада нека имена тих Срба из Ловаса, ко је био у том нападу, ко је водио по кућама, да ли се причало то?

Сведок КАТИЦА ПАЛИЈАН: Не, мислим, не знам то исто, ништа од тога.

НАТАША КАНДИЋ: А почевши од следећег дана па до тог минског поља, да ли сте чули да су убијани неки људи?

Сведок КАТИЦА ПАЛИЈАН: Па, то сам једино чула, тај први дан када је био напад, да је их је било убијених.

НАТАША КАНДИЋ: А касније?

Сведок КАТИЦА ПАЛИЈАН: Касније сам исто чула да је убијена је Аница Павличић, па Ковачевић Елвира и мама њена.

НАТАША КАНДИЋ: Да ли знате, како су убијени?

Сведок КАТИЦА ПАЛИЈАН: Не знам. Звонко Мартиновић, е сада, како су они убијени, не знам. Ја нисам ишла горе у село, него смо све тако, када се оно састанемо, мало код доктора када сам била, то сам све оно тако чула.

НАТАША КАНДИЋ: А за, овај, да ли познајете Мату Сабљака?

Сведок КАТИЦА ПАЛИЈАН: Да.

НАТАША КАНДИЋ: Шта је било са њим, да ли знате?

Сведок КАТИЦА ПАЛИЈАН: Па, ја сам чула да се он води још под несталим.

НАТАША КАНДИЋ: Да ли сте нешто више чули?

Сведок КАТИЦА ПАЛИЈАН: Не.

НАТАША КАНДИЋ: Не? Мени је остало нејасно то, овај, то што је Ваш син видео некога ко носи на себи неку торбицу.

Сведок КАТИЦА ПАЛИЈАН: Па, то сам ја видела, зато што су нам били дошли у двориште, они су били у дворишту у претресу.

НАТАША КАНДИЋ: Да ли је то првог дана?

Сведок КАТИЦА ПАЛИЈАН: То је било након једно пар дана, можда након три, четири дана, после тога напада у село када је било, онда су дошли.

НАТАША КАНДИЋ: Неко ко је носио торбицу са?

Сведок КАТИЦА ПАЛИЈАН: Да, то је био човек јако висок, јак и имао је браду и шубару је имао на глави и та му је торбица висила око врата са натписом «Жељко Крњајић».

НАТАША КАНДИЋ: А са њима, да ли је био или није био Жељко Крњајић?

Сведок КАТИЦА ПАЛИЈАН: Није био.

НАТАША КАНДИЋ: У тој групи није?

Сведок КАТИЦА ПАЛИЈАН: Није.

НАТАША КАНДИЋ: Да ли сте знали, шта значи та торбица?

Сведок КАТИЦА ПАЛИЈАН: Нисам.

НАТАША КАНДИЋ: Кажите ми, када сте ишли код доктора, ко је био код доктора?

Сведок КАТИЦА ПАЛИЈАН: Код доктора је била Ева Шимићка, била ми је јетрва моја исто, Марија Туркаљ, па било је народа, сада не бих се точно могла сетити ко је све био.

НАТАША КАНДИЋ: Да ли су ге жене ишле на брање кукуруза?

Сведок КАТИЦА ПАЛИЈАН: Нису, нису.

НАТАША КАНДИЋ: А кажите ми, да ли сте Ви видели, овај, од свог мужа брата, његовог сина после минског поља?

Сведок КАТИЦА ПАЛИЈАН: Јесам.

НАТАША КАНДИЋ: Шта су Вам они испричали?

Сведок КАТИЦА ПАЛИЈАН: Па, они су мени испричали када сам ја питала, зашто сте ишли тамо, каже, они су нама рекли да идемо на минско поље, каже али ми нико нисмо знали ни да то постоји код нас.

НАТАША КАНДИЋ: Шта су им рекли, ко им је рекао?

Сведок КАТИЦА ПАЛИЈАН: Па, ишао је ту и Рендулић Милан, не, не, мислим ја Вам не могу то толико испричати, не знам.

НАТАША КАНДИЋ: Али само ово, шта су им рекли, где иду?

Сведок КАТИЦА ПАЛИЈАН: Они су њима рекли да иду брати винограде, али они уствари нису ишли брати виноград, него су они њих водили на минско поље.

НАТАША КАНДИЋ: Значи, да ли Вам је девер или не знам, он Вам је рекао да их водили да беру?

Сведок КАТИЦА ПАЛИЈАН: Грожђе.

НАТАША КАНДИЋ: Да су им тако рекли?

Сведок КАТИЦА ПАЛИЈАН: Рекли су да иду брати грожђе и они су мислили да они иду брати грожђе, а они нису ишли брати грожђе, него су их водили на минско поље.

НАТАША КАНДИЋ: Да ли Вам је рекао, да ли су препознали, ко их је то водио, ко је био са њима, да ли неко од мештана?

Сведок КАТИЦА ПАЛИЈАН: Па, био је тај Милан Рендулић, њега сам запамтила да су ми рекли. А било је њих још, али ја то нисам даље ни слушала.

НАТАША КАНДИЋ: Шта је било са Вашим девером који је био рањен?

Сведок КАТИЦА ПАЛИЈАН: Није био он, него је био син његов.

НАТАША КАНДИЋ: Син, шта је било са њим?

Сведок КАТИЦА ПАЛИЈАН: Он је био рањен.

НАТАША КАНДИЋ: Да ли је био у болници негде?

Сведок КАТИЦА ПАЛИЈАН: Јесте, код доктора Качара је он тамо био у селу.

НАТАША КАНДИЋ: Да ли га је доктор Качар водио у Шид негде или је био са њим?

Сведок КАТИЦА ПАЛИЈАН: Није, он је њему направио у амбуланти.

НАТАША КАНДИЋ: А да ли су Вам још нешто рекли у вези са тим минским пољем, шта се тамо догодило, како је дошло до експлозије, да ли су морали да раде са минама, да разминирају?

Сведок КАТИЦА ПАЛИЈАН: Наводно да је један Иван Краљевић, да је он први скочио на мину и онда су ови почели пуцати иза леђа по њима. Е сада, ко је тамо био, ја не знам.

НАТАША КАНДИЋ: А да ли су Вас обавестили да Вам је супруг страдао?

Сведок КАТИЦА ПАЛИЈАН: Не, ја сам тек сазнала у понедељак, у недељу.

НАТАША КАНДИЋ: У недељу?

Сведок КАТИЦА ПАЛИЈАН: Да.

НАТАША КАНДИЋ: А да ли Вас је неко, знате ли где је сахрањен био?

Сведок КАТИЦА ПАЛИЈАН: Па, они су њих окупили све у један камион који је стајао поред цесте и онда су их након пар дана, онда су их закопали у једну гробницу на гробљу.

НАТАША КАНДИЋ: А када сте Ви ишли у задругу, да ли сте питали где Вам је тело супруга?

Сведок КАТИЦА ПАЛИЈАН: Не, нису ми, ништа ми није Љубан то одговорио и није говорио ништа, ни где је ни шта је, само ми је тако рекао да идем кући, да не би прошла као и он, а он мени није рекао шта се са њим догодило.

НАТАША КАНДИЋ: Кажите ми, од кога сте Ви чули да је, од деверовог сина, јел тако?

Сведок КАТИЦА ПАЛИЈАН: Од девера и његовог сина, да.

НАТАША КАНДИЋ: Добро.

Сведок КАТИЦА ПАЛИЈАН: Од брата и нећака, да.

НАТАША КАНДИЋ: А да ли знате, тада остале фамилије, да ли су тражиле тела оних страдалих, који су страдали да сахране?

Сведок КАТИЦА ПАЛИЈАН: Па, нисмо смели ићи тражити, када никоме нису дали присуство, али ја сам пролазила поред тога камиона када сам ишла код маме, али ја нисам знала да су они сви у том камиону покупљени.

НАТАША КАНДИЋ: И?

Сведок КАТИЦА ПАЛИЈАН: И онда су их након пар дана на гробљу закопали.

НАТАША КАНДИЋ: Извините, али када сте, како сте сазнали, да ли је тај камион био отворен или?

Сведок КАТИЦА ПАЛИЈАН: Није био отворен, није био отворен, него је, овај, Миле Туркаљ ишао и купио тамо то и он је знао да су они у томе камиону.

НАТАША КАНДИЋ: Када Вам је он то рекао?

Сведок КАТИЦА ПАЛИЈАН: То ми је рекао након пар дана када су их то покупили, зато што су они знали да ја пролазим ту код маме и питали су ме да ли видим какав жути камион да стоји доле код цесте, а ја сам рекла «да». Каже: «ту су сви покупљени са минског поља у камиону»:

НАТАША КАНДИЋ: Док сте били, док нисте отишли у априлу, да ли сте могли да одете на гробље?

Сведок КАТИЦА ПАЛИЈАН: Јесам.

НАТАША КАНДИЋ: Када?

Сведок КАТИЦА ПАЛИЈАН: Па, није се то баш тако могло ићи одмах, него једно дуже време је то било да се није смело ићи, онда смо тада, јетрва ми та и ја ишле смо на гробље и онда смо знале да су покопани ту. То су нам рекли да је то горе направљено и ископано.

НАТАША КАНДИЋ: Ко Вам је то рекао?

Сведок КАТИЦА ПАЛИЈАН: Па, девер ми је тај рекао, зато што је и он тамо ишао исто и затрпавао.

НАТАША КАНДИЋ: Аха, од њега сте сазнали?

Сведок КАТИЦА ПАЛИЈАН: Да.

НАТАША КАНДИЋ: Да ли сте некога нешто у вези са тим питали у задрузи или?

Сведок КАТИЦА ПАЛИЈАН: Нисам.

НАТАША КАНДИЋ: А кажите ми, када сте излазили у град, да ли сте носили ту белу траку по селу?

Сведок КАТИЦА ПАЛИЈАН: Па, без тога, без тога нисмо смели ићи у село док немамо ту белу траку, и деца и одрасли и сви.

НАТАША КАНДИЋ: Да ли су деца носила када су ишла у школу белу траку?

Сведок КАТИЦА ПАЛИЈАН: Јесу.

НАТАША КАНДИЋ: А тај старији син?

Сведок КАТИЦА ПАЛИЈАН: Он је ишао радити, он је исто имао ту радну обавезу, он је исто имао на руци.

НАТАША КАНДИЋ: А Марија Ђаковић коју сте срели, да ли је имала она белу траку?

Сведок КАТИЦА ПАЛИЈАН: Јој не знам за њу да ли је имала траку, за њу не знам, нешто се не сећам.

НАТАША КАНДИЋ: Извините, али мени је остало нејасно, то када сте полазили, то када Вам је, то нешто са прстом, са печатом, шта је то требало да значи?

Сведок КАТИЦА ПАЛИЈАН: Па, он је мени дао у нешто да ја умочим и моје име и презиме је било и каже, «то је»-

НАТАША КАНДИЋ: А на папиру неком?

Сведок КАТИЦА ПАЛИЈАН: На папиру, да.

НАТАША КАНДИЋ: Да ли сте видели, шта пише на том папиру?

Сведок КАТИЦА ПАЛИЈАН: То је био списак свих нас који смо излазили тај дан када су нас терали из села, то је био цели списак, то није било само моје име тамо.

НАТАША КАНДИЋ: Добро, а да ли је писало нешто на томе?

Сведок КАТИЦА ПАЛИЈАН: Не, само је, кажем, била су та сва имена и дао ми је да умочим прст и да то тако ставим да ми то, као да ја добровољно излазим из села.

НАТАША КАНДИЋ: Да ли је нешто помињао неку имовину, нешто?

Сведок КАТИЦА ПАЛИЈАН: Не, само ми је тражио кључ од куће и то сам му дала, кључ.

НАТАША КАНДИЋ: Какву сте кућу затекли када сте се вратили?

Сведок КАТИЦА ПАЛИЈАН: Сада после рата?

НАТАША КАНДИЋ: Да.

Сведок КАТИЦА ПАЛИЈАН: Ужасно.

НАТАША КАНДИЋ: Ко је живео у кући, да ли знате?

Сведок КАТИЦА ПАЛИЈАН: Ту су исто били једни православци који су долазили и ови, тај Ђуро Продановић, он је долазио и делио те куће, када ми изађемо, а ови други улазе унутра.

НАТАША КАНДИЋ: Кажите ми, рекли сте прво да сте ишли код Ђуре Продановића да га питате.

Сведок КАТИЦА ПАЛИЈАН: Ја сам Ђуру срела пред Месним уредом и њега сам првога питала, рекох да видим, зато што сам на њега првога наишла и њега сам питала и онда ме је он тада послао да идем горе код Љубана, каже, «иди онда најбоље питај Љубана, он ће ти све рећи».

НАТАША КАНДИЋ: Да ли Вам је рекао, да ли сте Ви питали, што код Љубана или када Вам је то рекао да идете код Љубана?

Сведок КАТИЦА ПАЛИЈАН: Јесам, ја сам њега питала, а он мени каже, «иди горе, он ће ти све рећи, он то најбоље све зна».

НАТАША КАНДИЋ: А шта је био Ђуро, Ви њега познајете од раније?

Сведок КАТИЦА ПАЛИЈАН: Да.

НАТАША КАНДИЋ: Да ли сте знали сада нешто, да ли је он био?

Сведок КАТИЦА ПАЛИЈАН: Е сада, шта је он горе радио, само знам да је куће ишао и делио наше од Хрвата делио је овима који су били долазили у село, а шта је он даље имао неку, да ли је он имао некакву обавезу или није, то не знам.

НАТАША КАНДИЋ: А кажите, ми, овај, да ли је неко долазио код Вас кући да тражи неке ствари, да узима стоку да?

Сведок КАТИЦА ПАЛИЈАН: Јесте.

НАТАША КАНДИЋ: Ко?

Сведок КАТИЦА ПАЛИЈАН: Дошао је тај Жељко Сомборац и њих пар је дошло и ту су ми стоку, свиње односили.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То смо чули већ.

НАТАША КАНДИЋ: Добро, извините. А помињали сте тог очевог коња или коње.

Сведок КАТИЦА ПАЛИЈАН: Мамине, да.

НАТАША КАНДИЋ: Мамине. Ко је дошао и однео?

Сведок КАТИЦА ПАЛИЈАН: Исто је ту био присутан Жељко Сомборац и још једно двојица, тројица, четворица, шта ја знам колико их је било, не могу точно ни знати.

НАТАША КАНДИЋ: Да ли сте Ви добили неку надокнаду за те коње?

Сведок КАТИЦА ПАЛИЈАН: Је, мама је нешто мало добила.

НАТАША КАНДИЋ: Добро, добро. А молим Вас, за то остало?

Сведок КАТИЦА ПАЛИЈАН: Ништа.

НАТАША КАНДИЋ: Да ли знате, где су однете те свиње и остало?

Сведок КАТИЦА ПАЛИЈАН: Не, када су они из дворишта однели, ја не знам куда су они са тим.

НАТАША КАНДИЋ: Добро, хвала.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Изволите даље.

Адв.ЗДРАВКО КРСТИЋ: Адвокат Крстић. Па, ја ћу покушати, судија, да што мање питања поставим, Ви сте питали оно што је мене интересовало, али не могу да избегнем да питам, за нека појашњења, па ћу преко Вас, за сваки случај. Госпођо Катице, Ви сте више пута уназад давали изјаве, ми то знамо овде, знате и Ви, судија Вас је питала оно што сам ја мислио, када сте се више сећали догађаја, 1993. или 2009. године? Ви сте одговорили, дабоме и логично је то, али Вас ја питам, када се водио главни претрес у Вуковару, Ви сте такође саслушавани, а да ли знате, да ли Вам је речено, против кога, против којих окривљених се водио тамо поступак у Вуковару, пре него што сте сведочили? Ми имамо Ваш исказ овде и судија Вас је нешто питала у вези тога, али ја Вас питам, да ли Вам је саопштено, онда када сте дали ту изјаву пред Жупанијским судом у Вуковару, против кога се води кривични поступак, тачније, да ли сте онда сазнали од председника већа тамошњег суда да је првоокривљени Љубан Деветак као и овде?

Сведок КАТИЦА ПАЛИЈАН: Јесам.

Адв.ЗДРАВКО КРСТИЋ: Јесте, па Вас ја питам, у тој изјави на том главном претресу, Ви спомињете само Жељка Крњајића и Жељка Ракића.

Сведок КАТИЦА ПАЛИЈАН: Жељко Ракић и Крњајић, они су довели сина.

Адв.ЗДРАВКО КРСТИЋ: Ако могу да завршим само са питањима, опростите молим Вас.

Сведок КАТИЦА ПАЛИЈАН: Жељко Крњајић и Жељко Ракић, они су ми довели сина то када смо излазили из села, они су малога довели из задруге, њих двојица.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, а како гласи Ваше питање?

Адв.ЗДРАВКО КРСТИЋ: Нисам хтео то да Вас питам, него Вас питам, како тада када су Вам рекли ко је све оптужен, нисте се сетили да кажете оно што сте касније, односно сада што сте рекли и у истрази пре две године, управо око ове претње, да Вам је Љубан упутио, оно што сте рекли данас, ја ћу Вас нешто и око тога питати, него тек данас, то Вас питам?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Како Ви то сада, ево овде је пред судом у Шибенику, сведокиња је рекла, «главни коловођа».

Адв.ЗДРАВКО КРСТИЋ: Не говорим о главном претресу судија, у Шибенику се није водио главни претрес против оптужених.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, то је записник о саслушању сведока и њено прво испитивање и баш је ту рекла ово, «главни коловођа у Ловасу био је Љубан Деветак, пријетио ми је смрћу и рекао да ако покушамо бјежати из Ловаса да ће ме наћи било гдје, те побити мене и дјецу»:

Адв.ЗДРАВКО КРСТИЋ: Ја питам о главном претресу на суђењу.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесте, и у главном претресу на суђењу констатује се да изјављује у свему као на записнику у Шибенику, што значи да се у тим ситуацијама не понавља оно што је већ речено у ранијим записницима.

Адв.ЗДРАВКО КРСТИЋ: Хоћете ми рећи, ја имам записник, где то пише, у свему као у Шибенику?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Исказује сугласно исказу на записнику тијekom истраге од 18. вељаче 1993.

Адв.ЗДРАВКО КРСТИЋ: Ми онда имамо различите записнике.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ја не знам.

Адв.ЗДРАВКО КРСТИЋ: Саслушана тијekom истраге Катица Палијан наводи да је у Ловасу живела са својим супругом и тако даље и тако даље. Критичног дана, тј. 10. листопада 1991. године, четници су напали и тако даље и тако даље. Дакле, ниједног тренутка се не ослања на то што Ви кажете, можда ја не знам стварно.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не знам шта Ви имате, ја имам званичан записник.

Адв.ЗДРАВКО КРСТИЋ: Ја имам оно што су ми дали.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Од 16.09., ја не знам Ви имате неке копије нечега што није записник са претреса.

Адв.ЗДРАВКО КРСТИЋ: Могуће да је ово фалсификат, ја не знам, ја ово читам, само читам, добро, у реду, у реду.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ја држим у руци судски записник, а Ви држите изгледа неке фотокопије не знам чега.

Адв.ЗДРАВКО КРСТИЋ: Судског записника.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То са тим неким бројевима није записник.

Адв.ЗДРАВКО КРСТИЋ: Не, не, то је послато из суда, ја имам могућности разновразне.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ја не знам шта је Вама послато, ови записници постоје у списима.

Адв.ЗДРАВКО КРСТИЋ: Ако можете ово да упоредите, ако не, нећу да употребљавам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Нећу ништа да гледам, имам у рукама записник овај који је у списима.

Адв.ЗДРАВКО КРСТИЋ: У реду је, у реду је, није проблем. Ево када смо код те претње, када смо код те претње, да рашчистимо, опростите, таква је процедура, ја не бих желео неки здравствених проблема да има госпођа, дакле, заиста ево све преко Вас постављам питања, ако не може да се сети и не жели да одговори, слободно нека каже, дакле да нисам ја узрок неким здравственим проблемима. Ја Вас питам, овде сте рекли данас, па ево и раније, како каже судија, закључили смо ми то и у

истрази овде када сте дали изјаву, да сте два пута били код оптуженог Љубана, први пут ово што сте данас рекли, па Вам је упућена наводно претња, ја кажем наводно. Ја Вас питам сада, да ли сте Ви то схватили као озбиљну претњу или као упозорење како да се понашате да не би дошло до неких нежељених тих последица и тако даље? Ако можете да кажете, ако не ништа.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Како гласи питање?

Адв.ЗДРАВКО КРСТИЋ: Питање је, како је схватила то као претњу или као упозорење?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Које?

Адв.ЗДРАВКО КРСТИЋ: Шта јој се може десити, па ово што је данас причала и што се сетила то и у истрази?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Како сте схватили то?

Сведок КАТИЦА ПАЛИЈАН: Ја то више сам сматрала претњом.

Адв.ЗДРАВКО КРСТИЋ: Претњом, значи Ви сте се уплашили, претпостављам, чим је претња?

Сведок КАТИЦА ПАЛИЈАН: Да.

Адв.ЗДРАВКО КРСТИЋ: Па, ја Вас питам, одакле Вам храбрости после неколико дана да идете да тражите новац од истог тог Љубана?

Сведок КАТИЦА ПАЛИЈАН: Није то било након неколико дана, то је било.

Адв.ЗДРАВКО КРСТИЋ: Колико је било дана, ево рецимо?

Сведок КАТИЦА ПАЛИЈАН: То је било после Нове године, када је дошао брат његов Драган, то сам већ рекла, да мама иде по тај новац.

Адв.ЗДРАВКО КРСТИЋ: Не, не, у реду, у реду, ја Вас само питам, одакле сте скупили храброст да идете код истог човека који Вам прети, а не знам зашто подижете Ви руку, да завршим ја.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Изволите, тужиоче.

Адв.ЗДРАВКО КРСТИЋ: Шта ћете, не разумем.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Изволите.

Адв.ЗДРАВКО КРСТИЋ: Шта, забрањено питање?

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Ја имам примедбу на овакав начин постављања питања сведоку, јер то је речено, боље иди кући да не прођеш као што су они прошли, није значило да не сме да изађе на улицу и сада немојте тако питати, да скупи храброст.

Адв.ЗДРАВКО КРСТИЋ: Зато сам питао, је ли претња или упозорење.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Прво, откуд Вам храброст, то некако, то је као неки осећај кривице, хоћете да ставите.

Адв.ЗДРАВКО КРСТИЋ: Не, не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Доста оваква дискусија, пређите на конкретна питања.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Рекли сте десет пута да ћете преко суда, ниједно питање нисте поставили преко суда, ишли сте директно на личност, ето ја молим то да се иде, ако се већ иде, да се иде преко суда.

Адв.ЗДРАВКО КРСТИЋ: Да ли се Ви то директно мени обраћате или преко суда?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Хајде пређите на даља питања.

Адв.ЗДРАВКО КРСТИЋ: Не разумем, упозорите га, ево сада ми је разбио концепцују, како да питам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А концепција је била врло јака.

Адв.ЗДРАВКО КРСТИЋ: Е па хвала Вам. Добро, ја то све чиним да се не слоши госпођи, ево најозбиљније Вам то кажем.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па, видим, хајде пређите на питања, немојте да губимо време више на ово, пређите на конкретна питања, преко суда.

Адв.ЗДРАВКО КРСТИЋ: Али нисам чуо одговор, питао сам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Шта сте питали, како је смогла храбрости да оде?

Адв.ЗДРАВКО КРСТИЋ: Код истог човека који јој је претио пре тога, како је то схватила?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Рекла је да је то било после извесног периода, после Нове године.

Адв.ЗДРАВКО КРСТИЋ: Колико, колико?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: После Нове године.

Сведок КАТИЦА ПАЛИЈАН: После Нове године.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А ово је било, објаснила је.

Адв.ЗДРАВКО КРСТИЋ: Да ли то значи да је заборавила ову претњу после Нове године?

Сведок КАТИЦА ПАЛИЈАН: Нисам ја то заборавила.

Адв.ЗДРАВКО КРСТИЋ: Добро, у реду је, извините, молим Вас, извините. Овде сте рекли прво и то је јако упечатљиво за мене било, два пута, али први пут за доктора Качара који Вам је дао неку дозволу, односно потврду да не идете на посао, али сте посебно напоменули који је православцац. Ја не знам, питам, какве то везе има са потврдом?

Одбија се одговор на то питање.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Идемо даље.

Адв.ЗДРАВКО КРСТИЋ: Такође, та констатација је стајала у тој кући Кесеровој да су сви били православци, па ја опет питам, какве то везе има?

Одбија се одговор на то питање.

Адв.ЗДРАВКО КРСТИЋ: Одбија, одлично.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Идемо даље.

Адв.ЗДРАВКО КРСТИЋ: Рекла је госпођа да је ту потврду морала да да неком Јосипу Туркаљу да би оправдала недолазак на посао. Ја питам, да ли је Јосип Туркаљ Хрват или Србин?

Сведок КАТИЦА ПАЛИЈАН: Хрват.

Адв.ЗДРАВКО КРСТИЋ: Да ли то значи да је Јосип Туркаљ водио рачуна о томе, ко и где иде да ради у вези овог принудног рада у Ловасу у то време?

Сведок КАТИЦА ПАЛИЈАН: Јесте, тако је било.

Адв.ЗДРАВКО КРСТИЋ: Да ли је Јосип Туркаљ носио белу траку око руку?

Сведок КАТИЦА ПАЛИЈАН: Је.

Адв.ЗДРАВКО КРСТИЋ: Јесте, добро. Да ли је госпођи познато, да су још неки Хрвати радили у задрузи у то време и да ли су они носили беле траке, ево да завршим са тим?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли имате сазнања још ко?

Сведок КАТИЦА ПАЛИЈАН: Па, сви су имали беле траке око руку.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли су били ангажовани да раде?

Сведок КАТИЦА ПАЛИЈАН: Па, имали су свако неку некакву радну обавезу су имали, нису сви имали код пекара или негде, свако је неко нешто имао да ради.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли Ви знате, да ли је, где су они радили, да ли у задрузи, да ли на неким другим активностима?

Сведок КАТИЦА ПАЛИЈАН: Па, радили су и у задрузи, брали су и кукурузе и репу и свашта су радили.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро.

Адв.ЗДРАВКО КРСТИЋ: Судија, можда се нисмо добро разумели, ја питам, да ли је познато сведоку да су неки запослени, дакле, ишли на посао редовно у задрузи, да ли су примали плату за то и тако даље, у то време од Хрвата и да ли су ти који су ишли на посао, не ангажовани по основу овог принудног рада, носили беле траке, међу њима и та Марија, да ли је она ишла на принудни рад или је била секретарица тамо, ево рецимо, конкретно?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли имате Ви таквих сазнања?

Сведок КАТИЦА ПАЛИЈАН: О Марији Ђаковић?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је Марија ишла на принудни рад или је тамо добровољно радила?

Сведок КАТИЦА ПАЛИЈАН: Марија је била тајница Љубана Деветака.

Адв.ЗДРАВКО КРСТИЋ: Тако је.

Сведок КАТИЦА ПАЛИЈАН: Сада, да ли је она имала белу траку на руци, то не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро.

Адв.ЗДРАВКО КРСТИЋ: Добро. То када је, када је, то је на страни 12 и ево завршавам, записника о саслушању сведокиње пред истражним судијом овде у Београду 21.09.2007. године, наводно када је Љубан Деветак рекао то што је рекла сведокиња да је наводно рекао, она каже да је тада у ходнику био присутан и Пемпер Мирко. Ја сада питам, с обзиром да га није поменула данас, да ли је био присутан Пемпер Мирко у ходнику када је то одговорио Љубан како је она рекла да је одговорио?

СВЕДОК КАТИЦА ПАЛИЈАН: Мирко Пемпер је био у ходнику са Љубаном Деветаком кад сам ја дошла за тај новац за мамине коње, тада је био Пемпер.

Адв. ЗДРАВКО КРСТИЋ: Е, тај Пемпер Мирко је ли Хрват?

СВЕДОК КАТИЦА ПАЛИЈАН: Ја не знам шта је он.

Адв. ЗДРАВКО КРСТИЋ: Је ли радио у Задрузи и на којим пословима? Ако не зна, не зна.

СВЕДОК КАТИЦА ПАЛИЈАН: Он је био благајник тамо тада.

Адв. ЗДРАВКО КРСТИЋ: Је ли он носио белу траку?

СВЕДОК КАТИЦА ПАЛИЈАН: Ја мислим да није, чини ми се да нисам видела то.

Адв. ЗДРАВКО КРСТИЋ: Судија, Ви сте упозорили, ако мислите да је сувишно то немојте, овај, јер на овом записнику на страни 5 сведокиња је рекла у вези ових белих трака да је то било речено да носе да смо се ми предали да са тиме идемо тако улицом и тако даље.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Чули смо то и шта сад?

Адв. ЗДРАВКО КРСТИЋ: Објашњено, е па добро. Хвала лепо. Немам више питања. Хвала.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Изволите даље. Нема питања. Изволите.

Адв. ВОЈИСЛАВ ВУКОТИЋ: Госпођо Палијан, можете ли нам рећи, пошто је то помало остало нејасно или сам барем ја тако разумео, да ли сте видели Жељка Крњајића тог првог дана у Ловасу?

СВЕДОК КАТИЦА ПАЛИЈАН: Јесам.

Адв. ВОЈИСЛАВ ВУКОТИЋ: А у којим, молим Вас, околностима можете ли да опишете, у којим околностима сте га видели?

СВЕДОК КАТИЦА ПАЛИЈАН: Он је дошао код Ранке Јапунџић, то је близу код мога девера одмах уз кућу и дошао је и рекао је Ранки да нам иде свима казати да сви поставимо те беле крпе око руку и на капију, тај први дан.

Адв. ВОЈИСЛАВ ВУКОТИЋ: Први дан, а у које време ако можете рећи?

СВЕДОК КАТИЦА ПАЛИЈАН: То је било негде после подне, сад у које време сад не бих точно знала рећи када.

Адв. ВОЈИСЛАВ ВУКОТИЋ: Добро, а да ли Ви уопште имате било каквих непосредних сазнања о активностима Жељка Крњајића о којима сте се данас изјашњавали па чак и у истрази и у ранијим Вашим исказима или сте та сазнања засновали на посредан некакав начин из приче и то?

СВЕДОК КАТИЦА ПАЛИЈАН: Нисам из приче.

Адв. ВОЈИСЛАВ ВУКОТИЋ: Него? Јесте били присутни?

СВЕДОК КАТИЦА ПАЛИЈАН: Нисам ја била присутна него ми је сина најмлађега испитивао кад је ишао из школе чији је.

Адв. ВОЈИСЛАВ ВУКОТИЋ: А извините, а кад се то догађало, можете ли ми рећи датум и време?

СВЕДОК КАТИЦА ПАЛИЈАН: Па, не бих Вам сад точно знала.

Адв. ВОЈИСЛАВ ВУКОТИЋ: Па, мислим од овог догађаја колико дана после или можете ли тако нешто?

СВЕДОК КАТИЦА ПАЛИЈАН: Па, то је могло бити 10., 11. месец кад је мали тако често долазио кући и рекао да га је питао један чији је он.

Адв. ВОЈИСЛАВ ВУКОТИЋ: Добро. Још само једно питање да ли је Вама госпођо Палијан познато да је Жељко Крњајић рањен 11.-ог, затим пребачен у болницу у Сремску Митровицу на лечење и да се после тога није враћао?

СВЕДОК КАТИЦА ПАЛИЈАН: Не знам.

Адв. ВОЈИСЛАВ ВУКОТИЋ: Није Вам познато?

СВЕДОК КАТИЦА ПАЛИЈАН: Не.

Адв. ВОЈИСЛАВ ВУКОТИЋ: Добро, хвала. Немам више питања.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Изволите, има ли даље неко од бранилаца питање? Адвокат Фурјановић, изволите.

Адв. БРАНИСЛАВА ФУРЈАНОВИЋ: Да ли можете да нам кажете мало ближе где је то Петроније рекао «тако Хрватима треба резати главе»?

СВЕДОК КАТИЦА ПАЛИЈАН: У дворишту код нас кад је био претрес куће.

Адв. БРАНИСЛАВА ФУРЈАНОВИЋ: Када је то било?

СВЕДОК КАТИЦА ПАЛИЈАН: То је било након једно три – четири дана од напада села кад су били.

Адв. БРАНИСЛАВА ФУРЈАНОВИЋ: Ко је све био присутан?

СВЕДОК КАТИЦА ПАЛИЈАН: Па, ја их не знам никога, нисам знала, него сам по њиховоме како су један другога звали тако га је назвао Петроније и онда се он одазво.

Адв. БРАНИСЛАВА ФУРЈАНОВИЋ: Да ли се боље сећате догађаја како време пролази, конкретно у изјави коју сте дали овде пред истражним

судијом 21.09.2007 године Ви апсолутно нисте споменули име Петроније? Зашто?

СВЕДОК КАТИЦА ПАЛИЈАН: Нисам се сетила.

Адв.БРАНИСЛАВА ФУРЈАНОВИЋ: Па, овде Вас је судија питао о именима, Ви сте рекли да не знате ни једно име?

СВЕДОК КАТИЦА ПАЛИЈАН: Па, не знам ја ни сада да ли је то његово право име.

Адв.БРАНИСЛАВА ФУРЈАНОВИЋ: Па, због чега онда спомињете његово име ако не знате?

СВЕДОК КАТИЦА ПАЛИЈАН: Па, јесам Вам рекла да зато што су га тако по имену звали, по томе надимку, име, како ли, шта ја знам.

Адв.БРАНИСЛАВА ФУРЈАНОВИЋ: Па, значи ако сте то тада чули што то нисте изјавили 21.09.2007 године?

СВЕДОК КАТИЦА ПАЛИЈАН: Нисам се сетила тада.

Адв.БРАНИСЛАВА ФУРЈАНОВИЋ: Па, како сте се сетили после више од годину дана?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, рекла је да се није сетила. Реците ми како је изгледао тај Петроније, је ли можете да се сетите да га опишете?

СВЕДОК КАТИЦА ПАЛИЈАН: Па, он је био онако средње, није он био неки велики човек, имао је траку око главе и ружан, таквог сам га запазила.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Какав је био, је ли се сећате, црн, смеђ, плав?

СВЕДОК КАТИЦА ПАЛИЈАН: Не знам, не могу стварно сад точно Вам описати.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А тај «Аждаја», помињали сте неког «Аждају», како је он изгледао?

СВЕДОК КАТИЦА ПАЛИЈАН: Да. Он је био, њега сам добро запамтила по томе зато што је био скроз, да ли је он био ошишан или је он тако био ћелав, ја не знам, био је и без капе, такав је био тамо и то су га исто тако звали «Аждаја» и он се исто њима тако на то име одазво.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро.

СВЕДОК КАТИЦА ПАЛИЈАН: А ко је, каква су њихова права имена ја то не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро.

Адв.БРАНИСЛАВА ФУРЈАНОВИЋ: Пошто сте рекли да је имао траку око главе, да ли је имао косу или је био ћелав или мало ближе да ли можете да нам кажете?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Рекла је, ја сам питала везано за косу, не може да се сети.

Адв.БРАНИСЛАВА ФУРЈАНОВИЋ: Да ли се сећате још нечег другог осим повеза на глави?

СВЕДОК КАТИЦА ПАЛИЈАН: Не знам, то сам добро запамтила зато што сам то видила да му је било везано око главе.

Адв.БРАНИСЛАВА ФУРЈАНОВИЋ: А шта му је то било везано око главе?

СВЕДОК КАТИЦА ПАЛИЈАН: Па, то је била трака, можда своја два – три центиметра везана му око главе.

Адв.БРАНИСЛАВА ФУРЈАНОВИЋ: Каква је била, од чега, боја траке?

СВЕДОК КАТИЦА ПАЛИЈАН: Смеђа трака.

Адв.БРАНИСЛАВА ФУРЈАНОВИЋ: Ширина, да ли је била?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па, дајте молим Вас госпођо Фурјановић, ширина траке.

Адв.БРАНИСЛАВА ФУРЈАНОВИЋ: Па, нормално, како се сведокиња сећа после скоро две године нечега чега се није сетила пре.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па, она је описала жена чега се сећа, хоћете у центиметрима ширину траке на глави, немојте таква питања да постављате.

Адв.БРАНИСЛАВА ФУРЈАНОВИЋ: Да, али ја ћу цитирати овде питање истражног судије и њен одговор, страна 9. истражни судија «Да ли је долазио неко код Вас кући, претио Вам, малтретирао Вас, отимао нешто?», Катица Палијан «Долазио ми је кући Слободан Зораја да ми каже да морам ићи радити у Задругу, а ја сам била болесна тако да ми доктор дао ињекције и рекао ми је да не идем никуда радит», истражни судија «А да ли је долазио неко да Вам прети нешто, да Вас туче, да Вас малтретира?», сведок Катица Палијан «Не», то је моја примедба на њен исказ.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Има ли даље? Изволите.

Адв. ГОРДАНА ЖИВАНОВИЋ: Госпођо Палијан, ја бих молила само једну ствар да разјаснимо, у истрази пред истражним судијом овога суда везано за трагичну смрт Вашег супруга рекли сте да немате лична сазнања него сте чули из прича, споменусти Палијан Влатка, Палијан Петра и Антоловић Јосипа.

СВЕДОК КАТИЦА ПАЛИЈАН: Да.

Адв. ГОРДАНА ЖИВАНОВИЋ: Добро. Везано за Вашу прву изјаву коју сте дали пред судом у Шибенику, непосредно после трагичних догађања, ја бих Вас подсетила или ако суд хоће да цитира, пошто видим да је битна та изјава, да сте том приликом рекли да са Палијан Влатком никада нисте ни о чему причали, односно да никад није хтео ништа да Вам исприча у вези са тим, а од Јосипа сте, Јосип је само рекао да је Иван убијен из ватреног оружја, сагласно овој изјави дајете и свој исказ пред судом у Вуковару, па Вас сада љубазно молим да ми кажете у вези са оним што сте данас сведочили на околности дешавања на минском пољу, да ли сте чули од ових сведока које спомињете?

СВЕДОК КАТИЦА ПАЛИЈАН: Да, јер они су били с њиме тамо.

Адв. ГОРДАНА ЖИВАНОВИЋ: Да, али како објашњавате ово да сте рекли да никад с њима ништа нисте причали, да нису никад хтели да Вам кажу.

СВЕДОК КАТИЦА ПАЛИЈАН: Па, нису ми никада хтели рећ како је то све било.

Адв. ГОРДАНА ЖИВАНОВИЋ: Нити реч једну, онда како знате како се то дешавало, просто то Вас питам? Добро, хвала, не инсистирам. Само бих Вас молила још једну ствар, рекли сте да је покојни супруг имао неку радну обавезу везану за пекару где је морао да ложи нека, да скупља дрва да ложи ватру за ту пекару где се пече хлеб.

СВЕДОК КАТИЦА ПАЛИЈАН: Да.

Адв. ГОРДАНА ЖИВАНОВИЋ: Мене просто интересује да ли су и остали мештани из Ловаса узимали хлеб или добијали хлеб или куповали хлеб из те пекаре, да ли се цело село снабдевало са тим хлебом?

СВЕДОК КАТИЦА ПАЛИЈАН: Па, нису се сви снабдевали код тога пекара, има из Шида се доносио исто крух у трговину.

Адв. ГОРДАНА ЖИВАНОВИЋ: Значи било је и пекара и трговина, је ли тако?

СВЕДОК КАТИЦА ПАЛИЈАН: Да.

Адв. ГОРДАНА ЖИВАНОВИЋ: Добро и само бих Вас молила још ово да ми кажете из данашњег Вашег исказа ја сам разумела, а чини ми се и председница већа исто, да први дан је био грозан, нисмо могли никуда, а други дан сте побегли горе код девера, јер тако било или некако другачије?

СВЕДОК КАТИЦА ПАЛИЈАН: Тако је било.

Адв. ГОРДАНА ЖИВАНОВИЋ: Зато што сте рекли.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Раније сте само причали да сте тог истог дана ишли код девера, оног дана кад је био напад.

СВЕДОК КАТИЦА ПАЛИЈАН: Ми смо били и тај први дан али смо се вратили били кући и онда смо опет други дан ишли.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Значи првог дана сте били кад је био напад прво кући, па сте отишли код девера.

СВЕДОК КАТИЦА ПАЛИЈАН: Па смо отишли горе, да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па сте се вратили кући, па сте опет накнадно отишли?

СВЕДОК КАТИЦА ПАЛИЈАН: Вратили кући и онда смо други, да, да.

Адв. ГОРДАНА ЖИВАНОВИЋ: И могли сте значи да изађете?

СВЕДОК КАТИЦА ПАЛИЈАН: Па, нисмо ми могли ићи улицом одмах, него смо ми кроз брдо могли смо једни до других отићи, тако смо скривајући отишли горе.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Је ли то близу у истој улици?

СВЕДОК КАТИЦА ПАЛИЈАН: Је, иста је улица само што нас онако пут дели, девер је горе више на брду, а ми смо били доље ниже.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Објашњавали сте овамо да сте кроз неко шипрајже ишли?

СВЕДОК КАТИЦА ПАЛИЈАН: Да.

Адв. ГОРДАНА ЖИВАНОВИЋ: Пар дана након што су ушли у војници у Ваше село, рекосте да је дошло једанаест непознатих људи у Ваше двориште и извршили претрес куће.

СВЕДОК КАТИЦА ПАЛИЈАН: Да, да.

Адв. ГОРДАНА ЖИВАНОВИЋ: Је ли Вам том приликом нешто одузето из куће?

СВЕДОК КАТИЦА ПАЛИЈАН: Није ништа, него су све преврндали и тражили оружје.

Адв. ГОРДАНА ЖИВАНОВИЋ: Добро. Хвала. Само ради оружја је ли?

СВЕДОК КАТИЦА ПАЛИЈАН: Да.

Адв. ГОРДАНА ЖИВАНОВИЋ: Хвала.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Је ли има даље неких питања? Изволите.

Опт. ЉУБАН ДЕВЕТАК: Молио бих да питате сведокињу, брат од њезиног покојног мужа Петар, је ли радио и прије 10. у задрузи и остао и после 10. у Задрузи као радник?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Изволите. Петар Палијан, да ли је пре 10. октобра 1991 године радио у Задрузи и да ли је после остао да ради у Задрузи?

СВЕДОК КАТИЦА ПАЛИЈАН: Он је иначе радио у Задрузи и остао је и даље тако. Није, умро је.

Опт. ЉУБАН ДЕВЕТАК: Сведокиња је, овај, рекла понедељак после минског поља да је била код Ђуре Продановића, па после тога код мене у управи Задруге, па би ја молио ако можемо да констатујемо да је то 21. понедељак, први после тог несретног минског поља 21.10.1991 године, је ли тако? Чини ми се да је рекла, па, овај, па ово није питање него само примедба, ја тај 21.10. тај понедељак нисам сам себе могао наћи у тој Задружној згради управној јер од приземља, малтене од подрума до поткровља је Задругу запосела војска, официри, подофицири, комплетно њихов штаб и службе и то на челу са пуковником овим Николићем чију сте изјаву имали прилике да прочитате и верујем да сте прочитали и који је између осталог и у својој изјави изјавио да је он наредио, овај, да се сва стока која лута по селу и евентуално мртва покупи.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Чекајте, шта је примедба да тог 21. нисте имали сусрет са сведоком?

Опт. ЉУБАН ДЕВЕТАК: Да, да, наставићу ја.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па, сачекајте да она одговори на то, ево оптужени ставља примедбу на Ваш исказ, каже да тог 21. октобра 1991 године нисте се сусрели?

СВЕДОК КАТИЦА ПАЛИЈАН: Јесмо.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да је у тој управној згради, која како сам ја разумела, налази се преко пута куће Боре Кесера, је ли тако?

СВЕДОК КАТИЦА ПАЛИЈАН: Да, тако је.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да је ту унутра била војска?

СВЕДОК КАТИЦА ПАЛИЈАН: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па да се нисте сусрели, он то ставља примедбу.

СВЕДОК КАТИЦА ПАЛИЈАН: Јесте, у згради сам ја њега задружној тамо нашла горе у ходнику.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро.

Опт. ЉУБАН ДЕВЕТАК: Није, па неистину сведокиња говори.

СВЕДОК КАТИЦА ПАЛИЈАН: Није истина.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, ставили сте примедбу, она жена тврди да јесте. Имате ли још нека питања?

Опт. ЉУБАН ДЕВЕТАК: Па ћемо морати да зовемо сведока који ће потврдити два, три десет, да Задруга била.

СВЕДОК КАТИЦА ПАЛИЈАН: Мене је Ђуро Продановић послао у Задругу да сте тамо горе.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, нема потребе да се нервирате.

Опт. ЉУБАН ДЕВЕТАК: Немојте викати, нема потребе да се иживљавате, понављам Задруга тога дана, односно претходног дана је била комплетно усељена команда крагујевачког корпуса.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Чули смо то господине Деветак, немојте да понављате, чули смо и шта она каже на то и суд ће то ценити.

Опт. ЉУБАН ДЕВЕТАК: То је једно, друго, овај, ја само сећам се сусрета кад је госпођа била за те коње и да сам дао налог Пемперу да провери и да се коњи исплате, вероватно по тој линији је овај послао, овај, мог брата, то је већ било касније, он је после пада Вуковара дошао у Ловас да се то исплати.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Је ли има још неких питања?

Опт. ЉУБАН ДЕВЕТАК: Имам ваљда једно и имам пар примедби. Немам, имам примедбе.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да чујемо.

Опт. ЉУБАН ДЕВЕТАК: Значи, тврдим да никад нисам разговарао нити ме госпођа питала у вези погибије свог супруга, исто као што никад нисам претио ни њој него никоме, ја не знам да ли је икад ико до сада изјавио да сам ја било коме претио, посебно не са децом, то је била примедба.

СВЕДОК КАТИЦА ПАЛИЈАН: То сам добро запамтила да си тако реко.

Опт. ЉУБАН ДЕВЕТАК: Добро, ја сад, ја стварно из пијетета и поштовања на жртву.

СВЕДОК КАТИЦА ПАЛИЈАН: И чак кад сам отишла.

Опт. ЉУБАН ДЕВЕТАК: Извини, овај, коју је госпођа претрпела и све то нећу да јој кажем ни да лаже, и није истина апсолутно, ја чак, много је плакала за време испитивања код истражног судије нисам хтео, био сам присутан, сигурно се сећа, нисам устао уопште да питам због тога што је била, овај, у доста овако стресној ситуацији, а примедба на тај рад у шуми ја немам појма одакле Задруга и шума и Ваш син да вози трактор за рад у шуми, не спојиво.

СВЕДОК КАТИЦА ПАЛИЈАН: Он није ишао радити, он је носио тамо људима храну.

Опт. ЉУБАН ДЕВЕТАК: Па, је ли Задруга поседовала шуму?

СВЕДОК КАТИЦА ПАЛИЈАН: Шта ја знам шта се тамо радило у шуми, секла су се дрва, нормално.

Опт. ЉУБАН ДЕВЕТАК: Мислим стварно не знам ни ја, нема везе с тиме.

СВЕДОК КАТИЦА ПАЛИЈАН: Па, није се брао кукуруз у шуми.

Опт. ЉУБАН ДЕВЕТАК: И тај, кукуруз се брао.

СВЕДОК КАТИЦА ПАЛИЈАН: У шуми није било кукуруза.

Опт. ЉУБАН ДЕВЕТАК: Кукуруз се брао семенски само репа се није брала, него се вадила комбајном, комбајн сам ја успео преко реда добити у «Змају» Земун, овај, на отплату тако да тих послова није било исто као што није било минус десет у Ловасу ни 1991. ни 1992., то сам заборавио онај дан да кажем, јер се пшеница чак сејала 06. јануара 1992. за овај Бадњи дан.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Је ли то све, да не слушамо о сејању пшенице.

Опт. ЉУБАН ДЕВЕТАК: И ја бих молио, овај, мимо, овај, ја би молио да нешто кажем госпођо судија.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Шта да кажете?

Опт. ЉУБАН ДЕВЕТАК: Па, стално се настоји нешто провући.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ако није везано за.

Опт. ЉУБАН ДЕВЕТАК: Везано, везано је за данашња питања.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ако није везано за сведока немојте да губимо време.

Опт. ЉУБАН ДЕВЕТАК: Хоћу да кажем, доктор Качар никада никога није одвезао у Шид, Шид зна се ко је возио.

СВЕДОК КАТИЦА ПАЛИЈАН: Ја нисам рекла да је он возио у Шид.

Опт. ЉУБАН ДЕВЕТАК: Не, не, не односи се на Вас госпођа Кандић је у свом питању тако нешто поменула.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Је ли имате нешто што се односи на сведока?

Опт. ЛЈУБАН ДЕВЕТАК: Не, ово сам морао да кажем.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, питање или примедбу да, жена седи у судници да не губимо време за неке друге.

Опт. ЛЈУБАН ДЕВЕТАК: Све сам рекао што сам имао, хвала.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Има ли даље питања или примедби? Изволите.

Опт. ЖЕЉКО КРЊАЈИЋ: Добар дан госпођо Катице. На питање мога.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Преко суда, преко суда, не обраћајте се њој директно.

Опт. ЖЕЉКО КРЊАЈИЋ: У реду, окривљени Жељко Крњајић, на питање мог адвоката кад сам ја то био код Катице првог дана, другог, она је сад одговорила он је био код Јапунца Ранке, ја бих питао сад Катицу кад сам био, да ли сам био и који дан сам био?

СВЕДОК КАТИЦА ПАЛИЈАН: Био си први дан код Ранке ове Јапунцић.

Опт. ЖЕЉКО КРЊАЈИЋ: Код тебе кад сам био?

СВЕДОК КАТИЦА ПАЛИЈАН: Код нас доле ниси био. Ја нисам рекла да си био код нас.

Опт. ЖЕЉКО КРЊАЈИЋ: У својој изјави ја сам и рекао да сам био код Жељка Јапунце, поздравио се са преко тридесет Хрвата, рекао Жељку да стави белу крпу на капију, јер то је знак да је неко ту био, да нема отпора.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То је исто Вуковарска улица, је ли тако?

Опт. ЖЕЉКО КРЊАЈИЋ: Јесте. А госпођа станује доле од Жељка десно, а девер јој станује лево, па бих сад питао, овај, да ли се сећаш твој девер кад је дошао из иностранства Аустрије, Немачке.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Немојте директно, ја сам Вам рекла преко суда.

Опт. ЖЕЉКО КРЊАЈИЋ: Извињавам се. Да ли се сведок сећа девер кад је дошао из иностранства где је становао у Ловасу?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Одакле, каквог иностранства?

Опт. ЖЕЉКО КРЊАЈИЋ: Има, има везе.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Каквог иностранства кад је дошао? Само мало, немојте да одговарате на питање, да чујем како гласи питање?

Опт. ЖЕЉКО КРЊАЈИЋ: Добро, каже није био.

СВЕДОК КАТИЦА ПАЛИЈАН: Он никада у иностранству није ни био.

Опт. ЖЕЉКО КРЊАЈИЋ: Добро, а да ли је становао некад код мене?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Господине Крњајићу, преко суда питања и не можемо свако питање да толеришемо, питате Ви иностранство, ово, оно, што није везано за оптужбу. Како гласи питање?

Опт. ЖЕЉКО КРЊАЈИЋ: Извињавам се. Питајте сведока да ли је њезин девер некад становао код мене?

СВЕДОК КАТИЦА ПАЛИЈАН: То ја не знам.

Опт. ЖЕЉКО КРЊАЈИЋ: Мислим зато што ме човек позна и рекао би да сам био тај дан или код ње или код девера, рекао би био Жељко Крњајић.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Постоје искази сведока и Петра Палијана, који је најалост умро, и сведока Влатка Палијана у овом истом предмету, па ћемо знати да ценимо све ове исказе на прави начин.

Опт. ЖЕЉКО КРЊАЈИЋ: Добро. На питање суда који Срби, Ваше комшије, су имали извешане беле крпе на капији, можете ли нам рећи који су то Срби?

СВЕДОК КАТИЦА ПАЛИЈАН: Нису ни једни имали.

Опт. ЖЕЉКО КРЊАЈИЋ: А ко су Вам уопште Срби у комшилуку?

СВЕДОК КАТИЦА ПАЛИЈАН: Па, Раде, овај, Седлар.

Опт. ЖЕЉКО КРЊАЈИЋ: Раде Седлар је далеко од Вас.

СВЕДОК КАТИЦА ПАЛИЈАН: Па, није, није истина, кад нам је испред куће. Од његовога оца је кућа горе у улици код Пере Палијана, а Радина је кућа доле поред нас.

Опт. ЖЕЉКО КРЊАЈИЋ: Питање за сведока, је ли била тих дана доле у улици Иве Лоле Рибара, рецимо пред мојом кућом?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесте ли били тих дана у овој главној, значи, улици која пролази поред Задруге, Лоле Рибара?

СВЕДОК КАТИЦА ПАЛИЈАН: Не.

Опт. ЖЕЉКО КРЊАЈИЋ: А како онда знаш да нисам ја имо белу плахту на капији и други Срби?

СВЕДОК КАТИЦА ПАЛИЈАН: Па, откуда ја могу знати ди си ти кад нисам пролазила.

Опт. ЖЕЉКО КРЊАЈИЋ: Рекли сте да су само Хрвати имали беле плахте на капијама. Не вичем, него ја тако.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Она је на основу онога што је видела, комшија њен Србин Раде Седлар није имао.

СВЕДОК КАТИЦА ПАЛИЈАН: Ја у ту улицу ишла нисам.

Опт. ЖЕЉКО КРЊАЈИЋ: Зашто до сад никад у њеној изјави нисте изјавили ово за Вашег сина да смо га ја и Ракић малтретирали и тукли чак?

СВЕДОК КАТИЦА ПАЛИЈАН: Мали је био сав плав по ребрима.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Оптужени Вас пита то раније нисте спомињали ни у једној изјави, па чак ни код истражног судије?

СВЕДОК КАТИЦА ПАЛИЈАН: Нисам то да спомињала.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Због чега?

СВЕДОК КАТИЦА ПАЛИЈАН: Нисам се сетила тога.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро.

Опт. ЖЕЉКО КРЊАЈИЋ: Да ли сведок зна од трећег месеца 1992 године да сам ја радио у Борову, да нисам радио у селу Ловас већ у Борову у Министарству у згради радничког дома?

СВЕДОК КАТИЦА ПАЛИЈАН: Откуд ја знам ди си ти радио. Ја нисам ишла по селу и распитивала се где ко ради.

Опт. ЖЕЉКО КРЊАЈИЋ: Знам, сведок ме није могао ни видети јер сам у то време са штакама одао и из тог разлога сам имао канцеларију у Борову јер нисам могао ходати, значи да сам одлазио на њиве, по сина, шуму, нема благе везе.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, то је примедба.

Опт. ЖЕЉКО КРЊАЈИЋ: Да ли сте Ви сестра од Мајер Пере?

СВЕДОК КАТИЦА ПАЛИЈАН: Јесам.

Опт. ЖЕЉКО КРЊАЈИЋ: Шта је Мајер Перо радио пре напад 10.10.?

СВЕДОК КАТИЦА ПАЛИЈАН: Откуд ја знам шта је он радио, нисам ја живила с њима да сам ја знала.

Опт. ЖЕЉКО КРЊАЈИЋ: Добро, мораш знати да ли ти се брат определио МУП-у Хрватске, зенгама.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Је ли био у Ловасу он тада?

СВЕДОК КАТИЦА ПАЛИЈАН: Не, он је утеко и он и брат Звонко, они уопће нису тамо били.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро.

Опт. ЖЕЉКО КРЊАЈИЋ: Немам више питања, хвала.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Има ли још неко питања? Нема нико више ништа.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Добро, само предлог.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Какав предлог?

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Ако, ако је то сад нешто непријатно ја нећу али.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ја само питам какав предлог, по чему сте Ви схватили, је ли везано за сведока, предлог?

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Предлог је да се изврши суочење између Љубана Деветака и сведокиње.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: На?

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: На околности да ли је истина ово што каже сведокиња или оно што каже Љубан Деветак.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да се изврши суочење на те околности?

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Да. На околности да ли му је, да ли му се обратила и да ли је он то рекао што је рекао, та једна реченица.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро.

Суд доноси

РЕШЕЊЕ

Да се изврши СУОЧЕЊЕ између сведока Катице Палијан и оптуженог Љубана Деветака на околност:

- *да ли је оптужени Љубан Деветак претио сведоку Катици Палијан након што му се обратила после страдања супруга Ивана Палијана.*

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Изађите. Госпођо Палијан, радња суочења се састоји у томе што ћете устати, гледати у очи оптуженом и рећи у вези ових навода да Вам је претио, на који начин, како се то десило и та сте му се Ви обраћали везано за страдање Вашег супруга на минском пољу, тамо оно што сте.

СВЕДОК КАТИЦА ПАЛИЈАН: Ја стојим иза тога да је он то мени рекао, претио.

Опт. ЉУБАН ДЕВЕТАК: Чуј Катице, лагати је најлакше.

СВЕДОК КАТИЦА ПАЛИЈАН: Нисам, не лажем.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Поновите му тачно у лице шта Вам је рекао и шта је одговорио поводом смрти Вашег мужа, шта Вам је тачно рекао.

СВЕДОК КАТИЦА ПАЛИЈАН: Он није рекао да је муж погинуо, него је само рекао «иди кући боље ти је него, каже, да прођеш као и он и треба сву децу мушку убити».

Опт. ЉУБАН ДЕВЕТАК: Катице, схвати, тај дан ниси ме могла наћи у Задрузи.

СВЕДОК КАТИЦА ПАЛИЈАН: Јесам, наша сам те у ходнику.

Опт. ЉУБАН ДЕВЕТАК: Немој, узрујаваш се без везе, па ниси могла, нисам могао бити ту, теоретски, нема теорије.

СВЕДОК КАТИЦА ПАЛИЈАН: Јеси.

Опт. ЉУБАН ДЕВЕТАК: Преко сто официра је ту боравило тај дан.

СВЕДОК КАТИЦА ПАЛИЈАН: Па мени, откуд ја знам ко су официри али ти јеси био.

Опт. ЉУБАН ДЕВЕТАК: Ама, истерани сви из Задруге на челу са мном, човече, није истина, немој.

СВЕДОК КАТИЦА ПАЛИЈАН: Па, нисам ја тату мога видела, него тебе тамо, с тобом сам разговарала.

Опт. ЉУБАН ДЕВЕТАК: Па, немој. Госпођо судија, стварно Вас молим, нема сврхе.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Ја и нисам хтела на овоме да инсистирам.

Опт. ЉУБАН ДЕВЕТАК: Мислим, стварно, откачићу се и немојте ме доводити у ту ситуацију.

Довршено суочење.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Али ево тужилац, баш му је требала ова радња. Госпођо Палијан, хвала Вам што сте дошли да сведочите из Републике Хрватске. Сад ће члан већа само да донесе роковник, распоред ових сведока, сад за април месец, пошто остали други сведоци нису хтели да долазе, па смо одредили један број сведока које саслушање ће ићи преко видео конференцијске везе. Ја мислим да су одређени Петар Вулета, Марија Ђаковић и видећу сад у роковнику који су још сведоци. Молим? Ево, само роковник, не знам напамет, имам још једно суђење у међувремену. 23., 24., онда је субота, недеља, 27. и 28., та четири датума, с тим што је 27. и 28. у 14,30, а ова два 23. и 24. у 09,30. Сад само још ћу да вам саопштим ред сведока. Значи 23. и 24. у 09,30 то сам већ рекла, 27. и 28. у 14,30, 23. је Ђуро Антоловић, да, с тим што ће овај сведок бити непосредно, значи у судници, онда преко видео-конференцијске везе Марија Ђаковић 24.април у 09,30, онда 27. април у 14,30 Петар Вулета такође преко видео-конференцијске везе и 28. април у 14,30 сведок Томислав Шелебај, исто преко видео-линка. Да и следећи одређује у ове дане. Знамо и мај, ја могу одмах да вам кажем да планирате, има и за мај и за јуни 21., 22.мај, 25., 26., значи 21., 22., 25., 26., 27. то је у мају, онда ово је све у 09,30 значи у мају, онда у јуну 24., 25., 26., 29. и 30. јуни у 09,30. Ето, то је то. Шта, за? Бојим се да се нешто у међувремену не измени, ако неко не може да дође, па онда ми стављамо неке друге, а ништа вам не значи, знаћете после овог априлског.

Суд доноси

РЕШЕЊЕ

Главни претрес СЕ ПРЕКИДА у 16 часова и 15 минута и биће настављен дана 23. и 24. априла 2009. године са почетком у 9 часова

и 30 минута и дана 27. и 28. априла 2009. године са почетком у 14 часова и 30 минута.

С тим што се за дан:

- 23. април 2009. године одређује саслушање сведока Ђуре Антоловића,*
- 24. април 2009. године одређује саслушање сведока Марије Баковић,*
- 27. април 2009. године одређује саслушање сведока Петра Вулете и*
- 28. април 2009. године одређује саслушање сведока Томислава Шелебаја.*

ЗАПИСНИЧАР

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА-СУДИЈА